ทีมพิฆาตทรชน

S.C.I.

谜案集;

Special Crime Investigation

ภาค 1 เล่ม 3

耳雅 (เออร์หย่า)

เขียน

ชุนลี

แปล

ทดลองอ่าน

สำนักพิมพ์โรส

กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

สำหรับคดีของเล่มนี้ก็จะยิ่งซับซ้อนซ่อนเงื่อนยิ่งกว่าเล่มที่ผ่าน ๆ มา แต่ทุกคนไม่ต้องกังวลว่าเข้าใจยากนะคะ เราขอการันตีด้วยความรักของไป๋อวี้ถังและจั่นเจาเลยค่ะว่า ทีมพิฆาตทรชนที่อยู่ในมือทุกคนเล่มนี้ได้รวบรวมความสนุกครบเตรียมไว้รอคุณผู้อ่านทุกท่าน ขอให้มีความสุขในการอ่านนะคะ

Rose

ธันวาคม 2563

ทดลองอ่าน

ฆาตกร
อมนุษย์
(ต่อ)

กกลิ่งอ่าน

17
ภูตผีปีศาจ

ไม่นานนัก รถของซังลั่วก็แล่นขึ้นมาจากชั้นใต้ดิน เขาจอดแวะรับจั่นเจา จากนั้นก็มุ่งหน้าตรงไปยังบ้านพักที่หลินเจียง

เพราะที่ตัวของจั่นเจามีอุปกรณ์ติดตามแสดงสัญญาณจีพีเอสอยู่ ดังนั้น รถของไป๋อวี้ถังและคนอื่น ๆ จึงไม่ได้ตามติดอย่างกระชั้นชิดจนเกินไปนัก

ซังลั่วขับรถไปก็พูดคุยกับจั่นเจาว่า "ดอกเตอร์จั่น ผมขอคำปรึกษาขอถามเจาะจงไม่กี่ข้อหน่อยนะครับ"

จั่นเจากำลังมองดูทิวทัศน์ภายนอก หลังจากได้ยินคำพูดของซังลั่ว ก็หันกลับมาด้วยความสนอกสนใจ "เรื่องจิตวิทยาเหรอครับ"

"ครับ" ซังลั่วยิ้มและพยักหน้า "ผมอยากจะสอบถามผู้เชี่ยวชาญสักคนมานานแล้ว"

"ไหนลองว่ามาสิครับ" จั่นเจาไขว้ขาขึ้น รอคำถามจากซังลั่ว

"...ดอกเตอร์เชื่อเรื่องผีหรือเปล่า" ซังลั่วถามเสียงเบา

"ผี?" จั่นเจาชะงักไปเล็กน้อยก่อนจะถามว่า "คุณหมายถึงความหมายตามตัวอักษรหรือว่ายังมีอย่างอื่นอีก"

"ที่มีตัวตนอยู่บนโลก นอกจากการมีร่างกายและไม่มีร่างกายแล้ว เป็นสิ่งที่วิทยาศาสตร์ไม่สามารถอธิบายได้..." ซังลั่วครุ่นคิดก่อนที่จะพูดออกมา "พวกภูตผีปีศาจน่ะ"

จั่นเจายิ้มเล็กน้อยก่อนตอบอย่างราบเรียบ "เชื่อ"

เมื่อได้ยินบทสนทนาที่ดังออกมาจากเครื่องรับสัญญาณ ไป๋อวี้ถังก็ขับรถพลางเบ้ปากไป "เจ้าแมวนี่...พูดจาเลอะเทอะ"

ไป๋ฉือที่อยู่ข้าง ๆ กระซิบถามด้วยความประหลาดใจ "พี่ชาย...หรือพี่ไม่เชื่อ?"

ไป๋อวี้ถังถลึงตาใส่เขา "ตำรวจถ้าเชื่อเรื่องพวกนี้จะทำคดีได้ยังไง?!"

ไป๋ฉือพึมพำเสียงเบา "ไม่เชื่อก็ไม่ได้หมายความว่าไม่มี"

ไป๋อวี้ถังเผลอหัวเราะ คิดในใจว่าเจ้าเด็กคนนี้รู้จักเถียงแล้ว "อย่าว่าแต่ฉันไม่เคยเจอเลย หรือต่อให้เจอ ถ้าฉันไม่เชื่อ เขาก็ไม่มีตัวตน!!"

ไป๋ฉือยังพึมพำเสียงเบา "มิน่า ถึงขึ้นชื่อว่าแม้แต่ผียังกลัว..."

"พูดอะไรน่ะ" ไป๋อวี้ถังปรายตามองเขา

"เปล่า..."

"คุณเชื่อเหรอ" เมื่อซังลั่วได้ยินคำตอบของจั่นเจาก็ตกใจเช่นกัน "ผมยังนึกว่านักจิตวิทยาอย่างคุณจะไม่มีทางเชื่อสิ่งที่ไม่มีหลักฐานพิสูจน์พวกนี้"

จั่นเจายิ้ม "ทำไมนักจิตวิทยาถึงเชื่อเรื่องนี้ไม่ได้ล่ะ อ้อ ทำไมคุณซังถึงพูดเรื่องนี้ขึ้นมาล่ะครับ"

"อ๋อ...ผมแค่อยากถามว่า การที่ได้เห็นสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์หรือได้ยินเสียงที่ไม่ควรได้ยิน...มันคือพลังพิเศษหรือเป็นภาพลวงตา?!" สีหน้าของซังลั่วดูราวกับมีความกลัดกลุ้ม "ปัญหานี้รบกวนผมมานานแล้ว"

"นั่นก็ต้องดูว่ามองเห็นอะไรกันแน่" จั่นเจาตอบ "หรือว่าคุณซังเห็นสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์?"

...ซังลั่วลังเลครู่หนึ่งแล้วพยักหน้าตอบว่า "ใช่...มันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นหลังจากนำศพในหีบกลับมาแล้ว และเพิ่งเกิดในช่วงไม่กี่วันมานี้เอง"

ระหว่างที่พูด รถก็ขับเข้ามาในเขตบ้านพักของหลินเจียงแล้ว ซังลั่วจอดรถที่นอกกำแพงบ้านพักเล็ก ๆ และบอกว่า "ถึงแล้วครับ"

จั่นเจามองพิจารณาบ้านพักที่อยู่ด้านหลังประตูเหล็กผ่านทางหน้าต่างรถ เขาแอบตกใจ...บ้านหลังนี้มีสไตล์การตกแต่งที่ไม่แตกต่างจากบ้านหลังอื่น ๆ ในชุมชนนี้เท่าไร แต่ไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกว่าบรรยากาศมันดูน่ากลัว...

กลอเอ่าน

ซังลั่วลงมาจากรถพร้อมกับจั่นเจา เขาเปิดประตูเหล็กตรงลานเล็ก ๆ หน้าบ้าน ก่อนจะเดินเข้าไปภายในบ้านพัก

เมื่อทั้งสองเดินเข้าไปแล้ว รถของไป๋อวี้ถังที่ตามมาก็จอดลงข้างแปลงดอกไม้ที่อยู่ห่างออกไปไม่ไกล

ไป๋ฉือชะเง้อมองบ้านพักแวบหนึ่งก่อนจะร้องออกมา "อา"

"เป็นอะไรไป" ไป๋อวี้ถังนึกว่าเขาพบอะไรจึงถามด้วยความตื่นเต้น

"บ้านหลังนี้น่ากลัวมาก" ไป๋ฉือชี้ไปที่บ้านพักของซังลั่วและพูดขึ้นว่า "เห็นแล้วเย็นวาบ"

ไป๋อวี้ถังมองซ้ายมองขวาก็ไม่เห็นมีตรงไหนที่น่าหวาดกลัวเลย จึงถามไป๋ฉืออย่างงุนงง "น่ากลัวตรงไหน?!"

"บอกไม่ถูก..." ไป๋ฉือเอาเสื้อคลุมที่พาดไว้หลังเก้าอี้มาใส่ "เห็นแล้วมันรู้สึกตื้อไปหมดทั้งหัว เนื้อตัวเย็นวาบ"

"หัวหน้า...พวกเราก็รู้สึกเหมือนกัน..." เจ้าหู่ที่อยู่ปลายสายของวิทยุสื่อสารพูดออกมาเสียงสั่น "ดูไปแล้วเหมือนบ้านผีสิงเลย"

ไป๋อวี้ถังนิ่งเงียบไปเป็นเวลานาน "พรุ่งนี้พวกนายไปตรวจที่แผนกตากันให้หมดเลย!"

...

ในขณะนั้นเองก็ได้ยินเสียงจั่นเจาดังมาจากเครื่องรับสัญญาณ "รู้สึกว่าบ้านหลังนี้ค่อนข้างมีอะไรที่พิเศษ..."

ซังลั่วหยิบกุญแจออกมาเปิดประตู "คุณก็สังเกตเห็นเหมือนกันหรือ"

จั่นเจายิ้มออกมา "บ้านหลังนี้ดูมืดครึ้ม ถ้าหากยังมองไม่เห็นความผิดปกติ คงจะต้องไปตรวจที่แผนกตาแล้วละครับ..."

"แค็ก แค็ก..." เสียงหม่าฮั่นกระแอมไอดังออกมาจากวิทยุสื่อสาร

เจ้าหู่กระซิบถาม "น้องสาวของนายรู้จักหมอตาบ้างไหม แนะนำที่ดี ๆ สักคนให้หัวหน้าหน่อยสิ"

ไป๋ฉือกลั้นหัวเราะ ไป๋อวี้ถังกัดฟันกรอดด้วยความโกรธ เจ้าแมว... เดี๋ยวเถอะ!!

"บ้านหลังนี้อยู่ในส่วนที่เป็นเงามืดที่สุด...ไม่เห็นแสงอาทิตย์ตลอดทั้งปี

ดังนั้นจึงให้ความรู้สึกอึมครึมมาก” ซังลั่วอธิบาย “เป็นบ้านที่ผมหาซินแสมาเลือกสรรฮวงจุ้ยให้โดยเฉพาะ”

“ฮวงจุ้ย?” จั่นเจาไม่เข้าใจ “ทำไมถึงตั้งใจเลือกบ้านที่มืดครึ้มแบบนี้”

“มันเกี่ยวข้องกับของสะสมของผม” ซังลั่วยกมือขึ้นเปิดไฟในห้องรับแขก เมื่อมีแสงไฟแล้ว บรรยากาศที่มืดครึ้มแปลกประหลาดภายในห้องก็จางหายไปเล็กน้อย “ตอนกลางวันศพไม่สามารถโดนแสงอาทิตย์ได้ ไม่เช่นนั้นก็ยังไม่รู้ว่าตอนกลางคืนจะเกิดอะไรขึ้น”

จั่นเจาเดินตามซังลั่วเข้าไปในห้องรับแขก “ปกติคุณอยู่ที่นี่คนเดียวเหรอ คุณซังนี่ใจกล้าดีจัง”

ซังลั่วถอนหายใจ “ช่วยไม่ได้...ก็มาทางนี้แล้วนี่นา”

ไป๋ฉืออยู่ในรถและรู้สึกหนาวขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อคิดว่าบ้านที่มีบรรยากาศชวนขนหัวลุกเช่นนี้เต็มไปด้วยซากศพก็ขนลุกซู่ขึ้นมาอย่างไม่รู้ตัว...อยู่ดี ๆ มาอาศัยอยู่ในบ้านแบบนี้ ซังลั่วนี่ก็พิลึกเอาการ

ไป๋อวี้ถังที่อยู่ข้าง ๆ มีสีหน้าจะยิ้มแย้มก็ไม่เชิง “เจ้าหนุ่มคนนี้พูดจาเลอะเทอะอะไรกัน ศพก็คือศพ ถ้ากลางวันตากแดด กลางคืนจะกลายเป็นผีดิบงั้นเหรอ”

ทันทีที่ไป๋ฉือได้ยินคำว่าผีดิบตัวก็สั่นระริก กระซิบถามไป๋อวี้ถัง “มันจะคืนชีพจริง ๆ เหรอ?!”

ไป๋อวี้ถังถลึงตาใส่เขา “นั่นมันเป็นความเชื่อทางไสยศาสตร์!”

“แต่คนเฒ่าคนแก่บอกว่ามีจริง ๆ” ไป๋ฉือตัวสั่นงันงก “ว่ากันว่าในสนามรบมักจะมีคนที่ตายโหงและกลายเป็นซอมบี้ออกมาไล่ล่าคน...”

ไป๋อวี้ถังโมโห “นั่นก็เพราะตอนที่ตายนั้นยังตายไม่สนิท แต่มัมมี่ในบ้านซังลั่วนั้นรอให้เปื่อยยุ่ยอีกนิดก็จะกลายเป็นน้ำมัน[1] ได้แล้ว ยังจะมาคืนชีพอะไรได้อีก ถ้าเรื่องผีดิบมีจริง ๆ ละก็ ป่านนี้กงซุนคงซ็อกตายไปตั้งนานแล้ว!”

---

[1] เมื่อซากพืชและซากสัตว์ตายทับถมกันในชั้นตะกอนใต้ผิวโลกเป็นเวลาหลายล้านปีภายใต้สภาวะแวดล้อมที่มีอุณหภูมิและความดันสูง ทำให้สารอินทรีย์ในชั้นตะกอนเปลี่ยนสภาพเป็นเชื้อเพลิงแบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่ ถ่านหิน หินน้ำมัน และปิโตรเลียม – ในที่นี้คือไป๋อวี้ถังตั้งใจเล่นมุก

ไป๋ฉือก้มหน้าบ่นพึมพำเสียงเบา "ฉัน...ก็เป็นห่วงพี่ชายที่อยู่ข้างในคนเดียวเหมือนกัน..."

"เจ้าแมวเนี่ยนะ?!" ไป๋อวี้ถังเบ้ปาก "ถึงจะมีจริง ๆ แต่ปฏิกิริยาแรกทันทีที่เขาเห็นก็คือจับกลับไปเลี้ยงสักตัวหนึ่งและถือโอกาสพาอีกตัวกลับไปให้กงซุนเล่น..."

ไป๋ฉือกลืนน้ำลาย...น่ากลัวจริง ๆ...

"ดื่มอะไรหน่อยไหม" ซังลั่วเปิดตู้ไวน์แล้วหันกลับมาถามจั่นเจา

"อะไรก็ได้ครับ"

จั่นเจากำลังชื่นชมไม้แกะสลักรูปร่างแปลกประหลาดบนโต๊ะน้ำชาก่อนจะรับไวน์แก้วหนึ่งที่ซังลั่วยื่นมาให้

"นี่เหมือนกับของชนเผ่าถูซีเลยนะครับ..." จั่นเจาชี้ไปที่ไม้แกะสลัก

"มีวิสัยทัศน์..." ซังลั่วพยักหน้าอย่างชื่นชม "นี่คือไม้แกะสลักรูปเด็กสัญลักษณ์ของชนเผ่าถูซี น่ารักมาก ๆ เลยใช่ไหมล่ะ"

จั่นเจาพยักหน้า "...ไม่งั้นก็ดูของสะสมก่อนแล้วกัน"

"ได้ครับ" ซังลั่ววางแก้วไวน์ลงแล้วพาจั่นเจาขึ้นไปยังชั้นสอง เดินไปพลางพูดไปพลาง "ของสะสมอยู่บนชั้นสอง...อ้อ ถ้าอีกสักครู่มีเสียงอะไรแปลก ๆ คุณก็ไม่ต้องกลัวไปนะ"

"เสียงแปลก ๆ?" จั่นเจาไม่เข้าใจ "เสียงแปลก ๆ อะไรเหรอ"

ซังลั่วส่ายหน้า "ช่วงนี้ตอนกลางคืนมักจะได้ยินเสียงพวกเขาลุกขึ้นมาเดินเล่น..."

'พรวด...' กาแฟในปากเจ้าหู่พ่นออกมาใส่กระจกกันลม

ไป๋ฉือตกใจเบิกตากว้าง "เดิน...เดินเล่น...?"

"ฮ่า..." ไป๋อวี้ถังยิ้มเยาะ "เจ้าหนุ่มคนนี้คิดจะทำอะไรกันแน่ ทำลับ ๆ ล่อ ๆ"

จั่นเจามองดูซังลั่วผลักประตูห้องเก็บของสะสมเข้าไป เปิดไฟสปอตไลต์...สิ่งที่สะท้อนเข้ามาในม่านตาคือตู้กระจกเก็บของสะสมเป็นทิวแถวและโลงแก้วอีกหลายใบเรียงรายเป็นหน้ากระดาน...

ในตู้และโลงศพมีมัมมี่เก็บอยู่ในสภาพที่แปลกประหลาด

ส่วนในเสากลมที่อยู่ตรงกลางนั้นมีศพในหีบศพตั้งโชว์อยู่

จั่นเจาคิดในใจว่า ถ้าวันนี้พากงซุนมาด้วยคงจะดี ถ้าเขาเห็นสิ่งเหล่านี้จะต้องตื่นเต้นดีใจมากแน่นอน

ซังลั่วแนะนำคร่าว ๆ ให้จั่นเจาฟัง พูดถึงช่วงเวลาของศพทุกศพว่ามาจากอารยธรรมแบบใดเป็นต้น

"นี่คือศพที่มีอายุน้อยที่สุดและเป็นของชนเผ่าถูซีเช่นกัน" ซังลั่วชี้ไปที่ซากศพขนาดค่อนข้างเล็กที่อยู่ในโลงแก้วแล้วกล่าวขึ้น

จั่นเจามองดูศพที่ถูกเก็บรักษาในสภาพสมบูรณ์แล้วถามว่า "ตอนที่ชนเผ่าถูซีทำการฝังศพ ไม่ได้ทำเป็นรูปแบบศพในหีบทั้งหมดเหรอครับ"

ซังลั่วส่ายหน้า "ไม่ใช่ มีเพียงคนพิเศษเท่านั้นที่จะทำได้...นอกจากนั้นผู้หญิงกับเด็กโดยทั่วไปแล้วจะเป็นการฝังศพธรรมดา...เทคนิคการทำมัมมี่ของชนเผ่าถูซีนั้นลึกลับซับซ้อนทีเดียว สามารถเก็บรักษาศพได้ดีมากไม่เน่าเปื่อยผุพัง

...จั่นเจาเห็นข้าง ๆ ศพที่มีอายุน้อยนั้นก็มีโลงอยู่เช่นกัน ฝาโลงเปิดไว้ แต่ภายในกลับว่างเปล่า ขณะที่กำลังจะถามรายละเอียดจากซังลั่วพอหันกลับมาก็เห็นซังลั่วเบิกตากว้าง จับจ้องไปที่โลงศพว่างเปล่านั้นด้วยความหวาดผวา...

"เอ่อ...คุณซัง..." จั่นเจาแตะเขาเบา ๆ "เป็นอะไรไป"

ซังลั่วอ้าปากค้างอยู่นานกว่าจะหุบลงได้ จากนั้นก็ชี้มือชี้ไม้อยู่พักใหญ่อย่างไม่อยากจะเชื่อ... "เอ่อ...เธอ...เธอไปไหนแล้ว..."

จั่นเจามองตามนิ้วมือของเขาซึ่งชี้ไปยังโลงศพว่างเปล่านั้นจึงถามขึ้นว่า "คุณหมายความว่า โลงศพนี้เคยมีศพอยู่งั้นเหรอ?!"

ซังลั่วพยักหน้า "มีครับ...เป็นศพผู้หญิงถูซี...เป็นแม่ลูก...กับเด็กคนนี้"

จั่นเจาสังเกตเห็นฝาแก้วของโลงศพเปิดอยู่จึงถามขึ้นว่า "เธออยู่ในนี้ตลอดหรือ"

ซังลั่วพยักหน้า "เมื่อกี้ก่อนที่ผมจะไปยังเดินขึ้นมาตรวจแล้วรอบหนึ่ง

ก็ยังเห็นว่าอยู่ดี แล้วทำไม...”

จั่นเจามองสำรวจไปรอบ ๆ “คงไม่ได้มีขโมยเข้ามาหรอกนะ...”

“ไม่มีทาง ระบบป้องกันขโมยแน่นหนามาก เป็นไปไม่ได้เลย... อีกอย่าง...” พูดมาถึงตรงนี้ซังลั่วก็ชะงักไป เหมือนกับว่ามีอะไรลำบากใจ

“อีกอย่างอะไร” จั่นเจาเค้นถาม

“หลายวันมานี้ผมได้ยินเสียงเปิดโลงและเสียงฝีเท้าจริง ๆ...” ซังลั่วกระซิบบอก “นอกจากนี้...ยังมีเสียงผู้หญิงร้องไห้อีกด้วย...ผม...”

ยังพูดไม่ทันจบก็ได้ยินเสียงผู้หญิงสะอื้นไห้ดังมาจากระเบียงทางเดินด้านนอก

ถึงแม้เสียงร้องไห้จะไม่ดังนัก แต่ไป๋อวี้ถังและคนอื่น ๆ ก็ยังได้ยินผ่านเครื่องรับสัญญาณอย่างชัดเจน...

ไป๋ฉือตกใจกลัวอ้าปากค้าง

ไป๋อวี้ถังขมวดคิ้ว เขากับจั่นเจาคาดคะเนถึงสถานการณ์ที่น่าจะเกิดขึ้นในวันนี้เอาไว้ล่วงหน้าหลากหลายรูปแบบ แต่คิดไม่ถึงว่าจะมีเรื่องราวเหนือความคาดหมายเช่นนี้เกิดขึ้น

หม่าฮั่นที่อยู่ปลายสายถามผ่านวิทยุสื่อสาร “หัวหน้า จะให้เข้าไปดูไหมครับ ดอกเตอร์จั่นจะเป็นอะไรหรือเปล่า?!”

ไป๋อวี้ถังเองก็ลังเลเล็กน้อย ขณะนั้นเองก็ได้ยินเสียงจั่นเจาพูดกับซังลั่ว “อย่าเพิ่งร้อนใจไป...เราลองดูกันไปก่อนเถอะ”

ซังลั่วพยักหน้าแล้วเดินไปทางระเบียงกับจั่นเจา

ไป๋อวี้ถังที่อยู่ในรถถอนหายใจออกมาเบา ๆ ความหมายของจั่นเจาเมื่อครู่ก็คือให้พวกเขาอย่าเพิ่งทำอะไรบุ่มบ่าม...จึงหยิบวิทยุสื่อสารขึ้นมาแล้วบอกกับหม่าฮั่นว่า “พวกนายสองคนคอยเฝ้าอยู่แถวบริเวณบ้านก่อน รอสัญญาณจากฉัน อย่าเพิ่งทำอะไรบุ่มบ่าม”

“ครับ” หม่าฮั่นกับเจ้าหู่สวมหูฟัง หยิบปืนออกมาตรวจสอบรอบหนึ่ง เตรียมพร้อมปฏิบัติการ

เจ้าหู่ดึงแขนเสื้อของหม่าฮั่น “พะ...พี่เสียวหม่า...กระสุนปืนใช้ปราบผีได้หรือเปล่า”

ทดลองอ่าน

หม่าฮั่นกลอกตาใส่เขา "จำไว้นะ ถ้าผีเกาะไหล่อย่าหันกลับไป มิฉะนั้นจะถูกดูดพลังชีวิต"

"อา..." เจ้าหู่กอดหม่าฮั่นไว้ "ฉันเป็นตำรวจจับโจร จับคนสกปรก จับไอ้โรคจิต คิดไม่ถึงเลยว่าวันนี้จะได้มาจับผี พี่เสียวหม่า เดี๋ยวพี่ต้องคอยคุ้มกันฉันนะ..."

หม่าฮั่นเปิดประตูรถถีบเขาออกไปข้างนอก "ไปให้พ้น! ยังจะพูดมากอีก..."

ทั้งสองลงจากรถ วิ่งไปทางกำแพงบ้านพักอย่างรวดเร็ว

"พี่ชายอยู่ในนั้นคนเดียว...จะเป็นอะไรหรือเปล่า..." ไป๋ฉือพูดด้วยความเป็นห่วง

ไป๋อวี้ถังส่ายหน้า "เรื่องปืนผาหน้าไม้นะเจ้าแมวไม่ถนัด แต่ถ้าเรื่องใช้สมองซังลั่วก็สู้เขาไม่ได้...ในเมื่อเจ้าแมวบอกแล้วว่าไม่ให้พวกเราเข้าไป เขาก็ย่อมมีเหตุผลอย่างแน่นอน..."

ในขณะนั้นเองหม่าฮั่นกับเจ้าหู่ก็มาถึงด้านนอกบ้านพักและคอยดักซุ่ม

ไป๋อวี้ถังเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ จับจ้องไปยังบ้านพักที่มีบรรยากาศมืดครึ้มหลอกหลอน...เจ้าแมว ขึ้นอยู่กับนายแล้ว

จั่นเจากับซังลั่วเดินไปทางประตูใหญ่ของห้องเก็บของสะสม เสียงสะอึกสะอื้นบนทางเดินค่อย ๆ จางหายไป...จากนั้นจึงกลายเป็นเสียงดัง 'กรอบแกรบ' คล้ายเสียงข้อต่อหลุด ต่อมาก็มีเสียงฝีเท้าเบา ๆ ดังมาจากบนระเบียงทางเดิน

ซังลั่วดึงจั่นเจาไว้แล้วพูดว่า "ผมจะเดินนำหน้า...ส่วนคุณ จำไว้ว่าหากมีอันตรายก็ให้รีบวิ่ง ไม่ต้องสนใจผม..."

จั่นเจาพยักหน้าแล้วพูดกับเขาว่า "ไม่ต้องเป็นห่วง...ผมรู้ว่าอะไรเป็นอะไร"

ทันทีที่ไป๋อวี้ถังที่อยู่ในรถได้ยินประโยคนี้ สีหน้าก็เผยรอยยิ้มออกมาอย่างรู้กัน "เจ้าแมวร้าย..."

18
แผนจับผีที่ล้ำเลิศ

เมื่อจั่นเจากับซังลั่ว เดินมาถึงหน้าประตูก็หยุดกึก เพราะเสียงร้องไห้และเสียงฝีเท้ากับข้อต่อหลุดที่ด้านนอกประตูนั้น...อันตรธานไปในชั่วพริบตา

ทั้งสองสบตากันแวบหนึ่ง ความสงสัยเจืออยู่บนใบหน้า

ซังลั่วสาวเท้าพรวดพราดออกไป พอเงยหน้าขึ้นมองก็ชะงักไปทันที

จั่นเจาที่เดินตามติดเขาออกมาก็ตกตะลึงจังงังเช่นกัน บนระเบียงทางเดินมีมัมมี่ตนหนึ่งยืนจังก้าอยู่ ดวงตาดำมืดจ้องตรงมาที่ทั้งสอง ผิวหนังบนร่างกายแห้งและหดตัวแล้ว กำลังจะกลายเป็นสีม่วงแก่ในไม่ช้า...เธอยืนตัวเอียง เอนพิงอยู่บนราวจับ ไม่ขยับเขยื้อน

ไป๋ฉือที่คอยจับจ้องมอนิเตอร์อยู่ในรถเห็นมัมมี่สาวตนนั้นก็ตกใจอ้าปากค้าง มือทั้งสองจับเสื้อผ้าแน่น "มะ...มัมมี่จริง ๆ ด้วย!"

ไป๋อวี้ถังมองไปที่หน้าจอด้วยความงุนงง พลางลูบคาง "เมื่อกี้ตอนที่เจ้าแมวขึ้นไปข้างบนก็ไม่เห็นของเล่นชิ้นนี้...ทำไมตอนนี้อยู่ดี ๆ ก็โผล่ขึ้นมา"

ในขณะนั้นเองก็ได้ยินซังลั่วพูดด้วยความหวาดกลัวตัวสั่นงันงก "ถึงแม้จะได้ยินเสียงดังแบบนี้เป็นประจำ แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เห็นเดินออกมาจะจะแบบนี้"

จั่นเจากำลังจะเดินเข้าไปตรวจสอบ แต่กลับถูกซังลั่วขวางไว้ "เดี๋ยวก่อน จะมีอันตรายหรือเปล่า" ว่าแล้วเขาก็เดินขึ้นหน้าไปหนึ่งก้าว "ผมเองดีกว่า..."

จั่นเจาพยักหน้าก่อนจะยอมถอยออกไปหลายก้าว ปล่อยให้ซังลั่วเป็นคนจัดการ

เมื่อเดินมาถึงหน้ามัมมี่ ซังลั่วก็ยกมือผลัก ศพนั้นสูญเสียการทรงตัวไถลตามราวจับลงมายังพื้นโดยไม่มีเค้าว่าจะขยับเขยื้อนเลยแม้แต่น้อย ยังคงเป็นซากศพที่แห้งเหี่ยวเช่นเดิม

"ฮู้..." ซังลั่วถอนหายใจเฮือกใหญ่ กลับไปที่ห้องเก็บของสะสมเอาถุงมือมาสวมทั้งสองข้างอย่างเร่งรีบ และยังหยิบให้จั่นเจาอีกคู่หนึ่งด้วย "ดอกเตอร์จั่น ช่วยผมหน่อย"

จั่นเจาสวมถุงมือด้วยความยินดี ช่วยซังลั่วขนย้ายมัมมี่กลับเข้าไปในห้องเก็บของสะสม ก่อนจะใส่เข้าไปในโลง

"น่าจะไม่เป็นไรแล้วละ..." เมื่อปิดฝาโลงเรียบร้อยซังลั่วก็ถอดถุงมือออก กล่าวกับจั่นเจาด้วยความรู้สึกเสียใจ "ให้ตายสิ...ดันมาเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้"

จั่นเจาพยักหน้าอย่างเห็นด้วย "นี่เป็นเรื่องที่คาดไม่ถึงจริง ๆ เจาะจงจะมาเกิดขึ้นตอนที่ผมมาพอดี ดูท่าดวงของผมคงจะไม่สมพงศ์กับมัมมี่ตนนี้"

"ฮ่า ๆ..." ซังลั่วหัวเราะเจื่อน ๆ พลางลูบจมูก "สงสัยจะเป็นเพราะไม่เคยมีคนแปลกหน้าเข้ามานานแล้ว จู่ ๆ ก็มีพลังงานของมนุษย์พุ่งเข้าไปปะทะกับศพ..."

เมื่อได้ยินคำพูดของซังลั่ว ไป๋ฉือก็พูดกับไป๋อวี้ถังว่า "พี่ชาย ไหนเคยบอกว่าแมวดำจะเข้าใกล้ศพไม่ได้ไงล่ะ...มิฉะนั้นจะเกิดการปะทะกับพลังหยางของศพ ทำให้ศพลุกขึ้นมา"

"คำพูดนี้ตรงจุดพอดี!" ไป๋อวี้ถังพยักหน้าอย่างเห็นด้วย "ซังลั่วย่อมไม่รู้อย่างแน่นอนว่าคนที่เขาเชิญมาในคืนนี้เป็นแมวปีศาจตั้งแต่หัวจรดเท้า เป็นแมวดำที่ไม่มีขนสีอื่นแม้แต่เส้นเดียว"

เมื่อได้ยินไป๋อวี้ถังพูดอย่างเคร่งขรึม ไป๋ฉือก็สั่นขึ้นมาอย่างไม่รู้ตัว

"สถานการณ์คลี่คลาย!" ไป๋อวี้ถังหยิบวิทยุสื่อสารขึ้นมาพูดกับหม่าฮั่นและเจ้าหู "พวกนายสองคนกลับไปเฝ้าติดตามดูการเคลื่อนไหวต่อไป อย่าแหวกหญ้าให้งูตื่น"

กลออจาน

"รับทราบ" เจ้าหู่เก็บปืน ขณะที่กำลังจะเดินกลับไปก็ถูกหม่าฮั่นดึงออกไปข้าง ๆ

"หัวหน้า งานเข้าแล้ว!" หม่าฮั่นดึงเจ้าหู่ให้หลบไปแล้วรายงานไป๋อวี้ถังด้วยเสียงทุ้มต่ำ

เมื่อไป๋อวี้ถังได้ยินน้ำเสียงอันทุ้มต่ำและเคร่งขรึมของหม่าฮั่นก็รู้ว่าต้องมีอะไรผิดปกติเกิดขึ้น จึงหยิบกล้องส่องทางไกลอินฟราเรดที่อยู่ข้าง ๆ ขึ้นมา "มีอะไร"

หม่าฮั่นชี้ไปทางกำแพงรั้วให้เจ้าหู่ดู พลางตอบคำถามของไป๋อวี้ถัง "บนกำแพงมีคนอยู่"

ไป๋อวี้ถังยกกล้องส่องทางไกลดู เห็นบนกำแพงมีคนนั่งยอง ๆ อยู่คนหนึ่ง เขาสวมเสื้อผ้าสีดำ ดังนั้นจึงแยกแยะออกได้ยากในเวลากลางคืน มีเพียงมือสไนเปอร์อย่างหม่าฮั่นเท่านั้นที่สามารถสังเกตเห็นความผิดปกติของสถานการณ์รอบ ๆ ได้อย่างรวดเร็ว

คนคนนั้นนั่งยอง ๆ อยู่บนกำแพงและมองไปรอบ ๆ ไม่ได้หยุดค้างตรงไหนเป็นพิเศษ เขากระโดดลงมาด้านล่างและเข้าไปด้านใน

"หัวหน้า จะทำยังไงดี" เจ้าหู่ถาม "คงไม่ได้บังเอิญเข้ามาปล้นพอดีหรอกนะ..."

"พวกนายอย่าเพิ่งทำอะไร เดี๋ยวฉันเข้าไป" ว่าแล้วไป๋อวี้ถังก็วางวิทยุสื่อสาร สวมชุดหูฟัง ก่อนจะบอกกับไป๋ฉือว่า "นายคอยเฝ้าอยู่ที่นี่และรายงานสถานการณ์ของจั่นเจาให้ฉันรู้ตลอด"

"อืม! ได้ครับ" ไป๋ฉือพยักหน้า โยนวิทยุสื่อสารมายังมือซ้าย คอยจับจ้องอยู่ที่หน้าจอ

ไป๋อวี้ถังเปิดประตูรถ ก้มตัวลงต่ำ วิ่งไปหาหม่าฮั่นอย่างรวดเร็ว

"อาหู่ นายตามฉันเข้าไป" ไป๋อวี้ถังบอกเจ้าหู่เบา ๆ และหันหน้ามาพูดกับหม่าฮั่น "นายรออยู่ตรงนี้ ถ้าเขาวิ่งออกมาก็จับเขาไว้!"

"รับทราบ" หม่าฮั่นพยักหน้า เข้าไปหลบซ่อนตัวในที่มืดต่อไป

ไป๋อวี้ถังพาเจ้าหู่ลัดเลาะไปตามกำแพงด้านนอกอย่างรวดเร็ว

จากนั้นก็ถอยหลังออกไปหลายก้าวแล้ววิ่งก้าวกระโดดไปข้างหน้า

ขึ้นไปเกาะบนกำแพงอย่างเงียบเชียบ ปีนป่ายขึ้นไปจับขอบด้านบนกำแพงไว้ โผล่หน้ามองดูภายในบ้าน

เห็นเงาร่างสีดำนั้นทะลุผ่านลานบ้านเข้าไปและนั่งยอง ๆ ลงที่มุมหนึ่งของกำแพงในบ้านพัก ก่อนจะหันกลับมาอย่างระมัดระวัง

ไป๋อวี้ถังก้มหัวอย่างรวดเร็ว เกาะขอบกำแพงด้วยมือข้างเดียว ห้อยตัวอยู่กลางอากาศ

เพียงชั่วประเดี๋ยวเดียวเขาก็โผล่หน้าออกไปดูแวบหนึ่ง เห็นเงาร่างสีดำนั้นเคลื่อนที่ไปยังด้านหน้าของหน้าต่างบานยาว คนคนนั้นหยิบแผ่นเหล็กที่ดูคล้ายกับอุปกรณ์งัดแงะออกมา ลองงัดดูครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียง 'แกร๊ก' เบา ๆ

ไป๋อวี้ถังรีบก้มหัวลงอีกครั้ง

ในจังหวะเดียวกับที่คนคนนั้นหันกลับมาและมองไปรอบ ๆ

จากนั้นเขาก็รีบเปิดหน้าต่างบานยาวนั้นออกแล้วผลุบเข้าไปด้านใน ก่อนจะพลิกฝ่ามือปิดหน้าต่าง

ไป๋อวี้ถังคอยฟังความเคลื่อนไหวอยู่เงียบ ๆ เจ้าหู่ที่อยู่ด้านล่างกำแพงและหม่าฮั่นที่อยู่ห่างออกไปไม่ไกลนักก็ซุ่มอยู่อย่างเงียบกริบเช่นกัน...ขณะนั้นเองไป๋อวี้ถังกวักมือเรียกเจ้าหู่ จากนั้นจึงกระโดดเข้าไปด้านในกำแพงอย่างคล่องแคล่ว

เจ้าหู่วิ่งก้าวกระโดดขึ้นไปเช่นกัน ก่อนจะตะกายขึ้นไปบนขอบกำแพงและกระโดดลงไปในลานบ้านเงียบ ๆ

ในลานบ้านว่างเปล่า ทันทีที่ทั้งสองลงสู่พื้น ก็ไม่ได้รีบร้อนดำเนินการอะไร แต่เข้าไปซ่อนอยู่หลังพุ่มไม้เตี้ย คอยสังเกตดูความเคลื่อนไหวอย่างระมัดระวัง

ไป๋อวี้ถังส่งสัญญาณมือให้เจ้าหู่เพื่อให้เขาตามคนคนนั้นเขาไปข้างใน โดยให้เจ้าหู่เข้าไปอีกทางหนึ่ง คอยฟังคำสั่งให้ลงมือปฏิบัติการทางหูฟัง

เจ้าหู่เข้าใจในทันที พยักหน้าส่งสัญญาณมือให้ไป๋อวี้ถังระวังตัว หลังจากที่ทั้งสองพยักหน้าให้กันแล้วก็วิ่งออกมาพร้อมกันจากพุ่มไม้ ก่อนจะแยกย้ายกันวิ่งโอบล้อมเข้าไปทางบ้านพัก

ทดลองอ่าน

ไป๋อวี้ถังวิ่งเข้าไปดูที่ริมหน้าต่างยาว บานหน้าต่างไม่ได้ปิดสนิทอยู่จริง ๆ ดูเหมือนเขาจะเตรียมการไว้เพื่อออกมาจากด้านในอีกครั้ง ก่อนจะเปิดหน้าต่างเข้าไป เขาสังเกตเห็นร่องรอยขีดข่วนบนสลักของหน้าต่าง น่าจะเป็นผลจากการใช้อุปกรณ์งัดแงะเมื่อครู่นี้...ในใจนั้นรู้ดี ที่แท้เขาก็ไม่น่าจะใช่โจรที่สะเพร่าเลินเล่อที่อยู่ดี ๆ ก็มาก่ออาชญากรรมในเวลานี้...เขาไม่ใช่โจร มิฉะนั้นคงไม่เซ่อซ่าอย่างนี้

ขณะนั้นเองก็ได้ยินเสียงไป๋ฉือดังออกมาจากหูฟังเบา ๆ "ตอนนี้พวกเขายังอยู่ในห้องเก็บของสะสม"

ไป๋อวี้ถังแอบชื่นชมว่าไป๋ฉือนั้นฉลาดเฉลียว เขากำลังบอกตำแหน่งของจั่นเจากับซังลั่ว เพื่อให้เขาหลบหลีกจากคนทั้งสองได้อย่างสะดวก นอกจากนี้ยังจับจังหวะและโอกาสเอาไว้ได้อย่างพอดิบพอดี...บางทีเจ้าเด็กคนนี้อาจจะเกิดมาเพื่อเป็นตำรวจอย่างแท้จริง!

ไป๋อวี้ถังเปิดหน้าต่างเข้าไปอย่างไม่รีบร้อน คอยฟังสถานการณ์ภายในจากรอยแตกที่หน้าต่างบานยาวนั้น มีเสียงการเคลื่อนไหวเล็กน้อยดังมาจากการเปิดปิดประตู เขารีบผลักหน้าต่างออกแล้วหลบเข้าไป

หลังจากเข้ามาในบ้านแล้วก็รีบวิ่งต่อไปยังประตูที่ไม่ได้ล็อกเพื่อฟังเสียงความเคลื่อนไหวจากภายนอก ขณะเดียวกันก็สังเกตไปรอบ ๆ ตอนนี้ห้องที่เขาอยู่คือห้องเล็ก ๆ ที่ดูเหมือนห้องพักผ่อน ในห้องไม่ได้เปิดไฟ มีแสงไฟส่องเข้ามาทางช่องประตูรำไร...ดูเหมือนข้างนอกจะมีแหล่งกำเนิดแสงไฟ!

ไป๋อวี้ถังตั้งสมาธิและวิเคราะห์...

หลังจากที่ซังลั่วกับจั่นเจาเข้ามาในบ้านพักแล้วก็เปิดไฟทั้งหมดสามดวง ไป๋อวี้ถังนึกถึงตอนที่มองเห็นสถานการณ์จากกล้องวิดีโอที่ติดไว้กับเน็คไทของจั่นเจา...

ไฟดวงแรกที่ซังลั่วเปิดคือไฟของห้องรับแขก...แสงไฟขาวสว่างจ้าไม่ใช่ความรู้สึกเช่นนี้

ดวงที่สองคือไฟที่ทางเดินกับบันได เป็นไฟสปอตไลต์ แสงไฟเป็นสีเหลือง...แสงไฟที่ลอดออกมาจากช่องว่างใต้ประตูนั้นค่อนข้างสลัว...ก็น่าจะ

เกิดจากไฟดวงนี้

ส่วนดวงที่สามนั้นเป็นของห้องเก็บของสะสม แต่เพราะมันอยู่ชั้นบนจึงไม่นำมาพิจารณา

แสงไฟที่นี่ค่อนข้างสลัว...อาจจะเป็นเพราะอยู่ห่างจากแหล่งกำเนิดไฟค่อนข้างไกลหรือไม่ก็มีอะไรบดบัง เมื่อตัดสินจากโครงสร้างภายในห้องที่เห็นเมื่อครู่ ไป๋อวี้ถังแน่ใจว่าหลังบานประตูนี้น่าจะเป็นบันไดและทางเดินอีกด้านหนึ่ง

ถ้าเช่นนั้นสถานที่หลบซ่อนที่สมบูรณ์แบบของคนที่เข้าไปนั้น...ก็คือตรงหัวมุมทางเดินและบันได

หลังจากพิจารณาอย่างถ้วนถี่แล้ว ไป๋อวี้ถังก็เตรียมตัวดูสถานการณ์ภายนอก เขาไม่เลือกช่องประตูที่เปิดแง้มๆ ไว้ มุมมองตรงบันไดกับทางเดินนั้นเป็นมุมอับ จำเป็นต้องเปิดประตูให้กว้างจึงจะมองเห็นได้ เช่นนั้นก็จะถูกคนที่แอบซ่อนอยู่สังเกตเห็นเอาได้ง่ายๆ

เขาเลือกที่จะใช้อีกด้านหนึ่งซึ่งเป็นจุดเชื่อมต่อระหว่างประตูกับกำแพง ตรงนั้นมีช่องว่างที่เล็กมาก...จากช่องว่างนั้นไป๋อวี้ถังมองเห็นคนคนหนึ่งยืนแนบตัวกับกำแพงตรงหัวมุมของทางเดินและบันได

คนคนนั้นใช้แจกันใหญ่สำหรับตกแต่งเป็นที่กำบังตัว ไป๋อวี้ถังขมวดคิ้วเล็กน้อย เพราะเขาสังเกตเห็นกริชเปล่งประกายระยิบระยับในมือของคนคนนั้น

ที่ทำให้เขายิ่งประหลาดใจก็คือ คนที่ซ่อนตัวอยู่ในเงามืดถือมีดคมอยู่ในมือนั้น...สวมหน้ากากบนใบหน้า...พญาอินทรี?!

หัวใจของไป๋อวี้ถังกระตุก หน้ากากพญาอินทรีนั้นทำได้เหมือนจริงมาก หากดูแต่ใบหน้าย่อมนึกว่าที่ยืนอยู่ตรงนั้นเป็นรูปปั้นแกะสลักพญาอินทรีจริงๆ

เขาฉุกคิดถึงภาพจากกล้องวงจรปิดที่บ้านฟู่อี้ซานวันนั้น...โดยเฉพาะตอนที่โคลสอัพเข้าไปในตอนสุดท้าย...

มีชื่อชื่อหนึ่งผ่านแวบเข้ามาในหัว...หรือว่าจะเป็นเขา?!

เลือกเวลาแบบนี้ในการก่ออาชญากรรม...เป้าหมายน่าจะไม่ใช่จั่นเจา

แต่มาเพื่อฆ่าซังลั่ว เช่นนั้นถ้าเขาเห็นจั่นเจากับซังลั่วอยู่ด้วยกัน เขาจะต้องตกใจอย่างแน่นอน

ขณะนั้นเองก็ได้ยินเสียงของไป๋ฉือ "พวกเขากำลังจะออกมาจากห้องเก็บของสะสมแล้ว"

ไป๋อวี้ถังได้ยินเสียงพูดคุยดังมาจากชั้นบนเช่นกัน เขามองเห็นการเคลื่อนไหวของคนที่อยู่ตรงมุมกำแพงอย่างชัดเจน...ท่าทางเขาดูลุกลี้ลุกลน คงคิดไม่ถึงว่าจะมีอีกคนหนึ่งอยู่ด้วย

ตอนนี้ต้องไม่ให้ทั้งสองคนลงมา! ความคิดแรกที่แวบเข้ามาในสมองของไป๋อวี้ถังเป็นแบบนั้น ถ้าทั้งสองลงมาในตอนนี้ ไม่เพียงแต่ทำลายแผนปฏิบัติการในครั้งนี้ แต่จั่นเจาอาจจะถูกลากเข้าไปพัวพันด้วย

ตราบใดที่พวกเขาทั้งสองยังไม่ลงมาในตอนนี้ คนคนนั้นก็อาจจะล้มเลิกแผนการและย้อนกลับไปทางเดิม ถ้าเป็นเช่นนั้นก็จะสามารถจับเขาได้อย่างคาหนังคาเขา!

แต่จะบอกให้เจ้าแมวรู้ได้ยังไง...

ทันใดนั้นเขาก็เกิดปิ๊งไอเดียขึ้นมา ไป๋อวี้ถังหยิบมือถือออกมาและกดส่งข้อความอย่างรวดเร็ว

มือถือของจั่นเจาสั่นขึ้นมาในระหว่างที่เขากับซังลั่วเดินมาถึงบันไดและกำลังจะยกขาก้าวลงไป

เขาหยิบมือถือขึ้นมาดู เห็นข้อความที่ไป๋อวี้ถังส่งมาให้มีเพียงตัวเลขสองตัว...96

"อ้อ" เขาใช้เวลาเพียงวินาทีเดียวในการตอบสนอง ก่อนจะหันหลังวิ่งกลับไป

"มีอะไรเหรอ" ซังลั่วมองดูจั่นเจาวิ่งกลับไปที่ห้องเก็บของสะสมหลังจากที่ได้รับข้อความอย่างงุนงง เขาตามไปด้วยความสงสัย

คนที่หลบซ่อนอยู่ดูเหมือนจะโล่งใจเช่นกัน แต่ไป๋อวี้ถังนั้นมองออกว่าเขามีท่าทางลังเลเล็กน้อย...พฤติกรรมของจั่นเจากับข้อความนั้นทำให้เขาและซังลั่วเกิดความเคลือบแคลงสงสัยแล้ว...

ในขณะที่เป็นกังวลอยู่นั้นเขากลับได้ยินจั่นเจาเดินไปพูดไป "กล้าแข่ง

ให้เจอผีถ้ากลับช้าเหรอ?! เดี๋ยวฉันจะถ่ายรูปคู่กับมัมมี่ส่งไปให้ตกใจเล่น!!”

‘เจ้าแมวชั่วร้าย’ ไป๋อวี้ถังแอบชื่นชมอยู่ในใจ ‘แมวตัวนี้เจ๋งจริง ๆ’

จากนั้นก็มีเสียงดังลงมาจากชั้นบน เสียงหัวเราะของซังลั่วเหมือนยกภูเขาออกจากอก คนในชุดดำก็ลดความตื่นตัวลงอย่างเห็นได้ชัด ไป๋อวี้ถังเห็นเขากลับหลังหันจึงรีบเดินออกไปปิดหน้าต่าง ซ่อนตัวอยู่ที่มุมกำแพงหยิบหูฟังขึ้นมาแล้วพูดเบา ๆ “กลับทางเดิม!”

พอสิ้นเสียงนั้นก็ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวเบา ๆ ดังออกมาจากข้างใน

ทันทีที่หน้าต่างยาวเปิดออก คนคนนั้นก็ออกมาแล้ววิ่งไปทางกำแพงรั้วราวกับเหาะไป ก่อนจะปีนขึ้นไปบนสันกำแพงแล้วกระโดดลงไปด้านล่าง จากนั้นก็ได้ยินเสียงฮึดฮัดดังมาจากด้านนอกกำแพง

ไป๋อวี้ถังรู้ว่าหม่าฮั่นทำสำเร็จแล้วจึงรีบวิ่งและปีนข้ามกำแพงออกไปเห็นหม่าฮั่นจับเขากดอยู่กับกำแพงแล้วสวมกุญแจมือ ขณะนั้นเองเจ้าหู่ก็ปีนข้ามออกมาเช่นกัน

ทั้งสามเงียบไม่พูดจา รีบคุมตัวเขากลับไปยังรถที่จอดอยู่ข้าง ๆ แปลงดอกไม้

เขายื่นมือออกมาดึงหน้ากากของคนคนนั้นลงมา ทันทีที่ไป๋อวี้ถังเห็นเข้าก็ยิ้มเล็กน้อย “เดาถูกว่าเป็นคุณ! ชิวอวี่ ผู้ช่วยฯชิว!” (-_-||| ยังมีใครจำเขาได้อีกไหม เขาคือผู้ช่วยของฟู่อี้ซาน...)

“ทำตัวดี ๆ หน่อย!” เจ้าหู่เปิดประตูรถแล้วจับชิวอวี่ที่มีสีหน้ากลัดกลุ้มดันเข้าไป หม่าฮั่นขึ้นมาบนรถเช่นกัน คอยเฝ้าติดตามดูความเคลื่อนไหวต่อไป

ไป๋อวี้ถังวิ่งเหยาะ ๆ กลับมาที่รถ แล้วนั่งลงข้าง ๆ ไป๋ฉือ ทันใดนั้นโทรศัพท์ก็สั่นขึ้นมา

เป็นข้อความที่จั่นเจาส่งมาให้ พอเปิดดูไป๋อวี้ถังก็ดีอกดีใจ ยื่นมือไปกดปิดหน้าต่างรถทั้งหมดก่อนจะตีไป๋ฉือที่อยู่ข้าง ๆ เบา ๆ “เดี๋ยวจะให้นายดูอะไรสนุก ๆ”

ไป๋ฉือเบิกตากว้างด้วยความสนอกสนใจ เห็นภาพภาพหนึ่งอยู่บน

หน้าจอ จั่นเจายิ้มอย่างภาคภูมิใจ ที่ยืนอยู่ข้าง ๆ เขาก็คือ...มัมมี่ที่มีเบ้าตาดำมืด

ไป๋ฉือชะงักงันไปเป็นเวลานาน ก่อนจะส่งเสียงร้องอย่างน่าสังเวช "อ๊า..."

ไป๋อวี้ถังลูบใบหูที่แทบจะหนวก ท่าทางดีอกดีใจ โชคดีที่ปิดหน้าต่างรถแล้ว

หลังจากที่ไป๋ฉือสงบลงได้แล้วก็ถามไป๋อวี้ถังขึ้นมาทันที "พี่ชาย 96 นั่นหมายความว่ายังไง เมื่อกี้ฉันเห็นจากมอนิเตอร์"

ไป๋อวี้ถังยิ้มเล็กน้อย "9 กลับหัวคืออะไร"

"อ้อ..." ไป๋ฉือเข้าใจในทันที "9 กลับหัวก็คือ 6 มีความหมายว่า... หันกลับไป"

ทดลองอ่าน

19
เรื่องแหกตาสะเทือนวงการ

เวลา 3 ทุ่ม 12 นาที อาคารสำนักงานตำรวจ ในห้องแพทย์นิติเวชที่อยู่ติดกับหน่วย S.C.I.

กงซุนยืนอยู่หน้าเตียงผ่าศพตามลำพัง เขากำลังผ่าพิสูจน์ศพในหีบที่นำมาจากห้องทำงานของเถียนจงหลายศพ

สิ่งที่เขาต้องทำในตอนนี้ก็คือลอกเปลือกแข็งด้านนอกของศพที่ปิดทับเอาไว้ออกอย่างระมัดระวัง

กงซุนลอกไปก็วิเคราะห์ส่วนประกอบของเปลือกชั้นนอกไปด้วย เนื้อแข็ง บาง โปร่งแสง ปรากฏความมันวาวของผลึกหิน...มันคืออะไรกันแน่

ขณะนั้นเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น

"เข้ามา" กงซุนตอบเสียงทุ้ม

คนที่ผลักประตูเข้ามาคือเจี่ยงผิง เขาจ้องไปที่ศพในมือของกงซุนแล้วกลืนน้ำลาย "กงซุน ผมเลิกงานแล้ว คุณไม่กลับเหรอ"

กงซุนส่ายหน้า "อืม...ฉันอยากจะจัดการเรื่องนี้ให้เสร็จ"

"อ้อ..." เจี่ยงผิงกลับหลังหันกำลังจะเดินออกไป แต่ก็หันกลับมาอีกครั้ง "หวังเฉาและคนอื่น ๆ ออกไปกันหมดแล้ว พวกหัวหน้ากว่าจะกลับมาก็กลางดึก คุณอยู่คนเดียวไม่เป็นอะไรนะ"

กงซุนฟังแล้วรู้สึกขบขัน ถามเจี่ยงผิงว่า "จะเป็นอะไรเหรอ?!"

"เอ่อ..." เจี่ยงผิงชำเลืองมองที่ศพอีกครั้ง

กงซุนส่ายหน้าและโบกมือให้เขา "มันมีชีวิตขึ้นมาไม่ได้หรอก รีบไปเถอะ"

เจี่ยงผิงกล่าวลาด้วยความเคอะเขินแล้วจึงออกไป เมื่อเดินมาถึงหน้าลิฟต์ เขาครุ่นคิด กลับไปโทรศัพท์ที่สำนักงานดีกว่า หลังจากพูดไปไม่กี่คำจึงวางโทรศัพท์ลงแล้วเดินออกไปด้วยความสบายใจ

กงซุนทำการผ่าชันสูตรศพต่อไป ยิ่งทำก็ยิ่งรู้สึกว่ามันแปลก เขาขมวดคิ้วแน่น ถอดถุงมือออก หยิบข้อมูลการผ่าพิสูจน์ศพในหีบของถูซีคราวก่อนขึ้นมาเปรียบเทียบ เพียงชั่ววินาทีก็ต้องเบิกตากว้างด้วยความตกใจ เมื่อตระหนักว่าตนเองค้นพบอะไรก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกเย็นวาบไปทั้งตัว...

ขณะนั้นเองกงซุนก็รู้สึกได้ทันทีว่าด้านหลังตนเองนั้นเหมือนจะมีใครอยู่ ขณะที่กำลังจะหันกลับไปก็ถูกโอบเอวไว้

"อา..." คนที่แม้แต่ผียังขยาดก็ยังมีช่วงเวลาที่หวาดกลัวเช่นกัน ตอนนี้กงซุนยังคงตกอยู่ในภวังค์แห่งการค้นพบเมื่อครู่ พอถูกคนโอบกอดอย่างกะทันหันก็ตกใจจนร้องอุทานออกมาเบา ๆ

ได้ยินเสียงหัวเราะทุ้มต่ำที่คุ้นเคยดังขึ้นข้างหู จากนั้นใบหูและซอกคอก็เกิดความรู้สึกร้อนรุ่มและชุ่มชื้น

กงซุนหันกลับไปมองคนคนนั้นและโล่งอก "คุณไม่เคยได้ยินเรื่องคนหลอกคนจนช็อกตายเหรอ...หืม"

พอหันกลับไปก็ประจันหน้ากับคนคนนั้นอย่างจัง เขาเชยคางของกงซุนขึ้นมา ริมฝีปากทั้งสองประกบกัน เป็นการจูบที่อ่อนโยนแต่แฝงไว้ซึ่งความเผด็จการ

ผ่านไปพักใหญ่ถึงยอมปล่อยกงซุนที่กำลังหอบหายใจช้า ๆ จะหัวเราะก็ไม่เชิง "คุณเองก็มีช่วงเวลาที่หวาดกลัวเหมือนกันนะ น่ารักจริง ๆ"

เขากลอกตาใส่ไป๋จิ่นถังที่โผล่มาอย่างกะทันหัน กงซุนพยายามสะบัดแขนของเขาออกแล้วถามว่า "คุณมาได้ยังไง"

"เจี่ยงผิงโทร.หาผม" ไป๋จิ่นถังตอบอย่างง่ายดาย

"เขาโทร.หาคุณทำไม?!" กงซุนไม่เข้าใจ

"ผมขอให้เขาโทร.หาผมเวลาที่คุณอยู่ในออฟฟิศคนเดียว" ไป๋จิ่นถังยักคิ้ว "ผมมาอยู่เป็นเพื่อนคุณ..."

"ผมกำลังทำงานอยู่!" กงซุนยื่นมือออกมายันไป๋จิ่นถังที่ทำท่าจะเข้ามาแนบชิดอีกครั้ง "อย่าทำเกินหน้าที่!!"

ไป๋จิ่นถังดึงเขาเข้ามาในอ้อมกอด ยื่นมือออกไปปิดประตูเบา ๆ แล้วทำสัญญาณมือให้กงซุนเงียบ

กงซุนรู้สึกงุนงงเล็กน้อย แต่ก็ยังเห็นความเคร่งขรึมบนใบหน้าของไป๋จิ่นถัง...มันเกิดอะไรขึ้น??

"ฮ่า..." ไป๋จิ่นถังหัวเราะออกมาเบา ๆ "สงสัยจะต้องขอบคุณเจี่ยงผิงจริง ๆ"

ขณะนั้นเองกงซุนก็ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวเบา ๆ จากภายนอกเหมือนมีใครกำลังเดินใกล้เข้ามาอย่างระมัดระวัง นอกจากนี้ยังไม่ใช่แค่คนเดียวอีกด้วย...เขาดึงแขนเสื้อของไป๋จิ่นถังด้วยความตื่นเต้นเล็กน้อย

เมื่อเห็นกงซุนเข้ามาใกล้ตนเองอย่างไม่รู้ตัว ไป๋จิ่นถังก็ยิ้มมุมปากอย่างควบคุมไม่ได้ ก้มหน้าเอ่ยว่า "แบบนี้สิถึงจะถูก"

กงซุนไม่เข้าใจว่าเขาหมายความว่าอะไร จึงเบิกตากว้างมองเขา

ไป๋จิ่นถังก้มลงจูบเขาอีกครั้งแล้วหัวเราะ "วันหลังหากกลัวหรือไม่พอใจอะไรก็สามารถเข้ามาหาอ้อมกอดของผมแบบนี้ได้ตลอด"

ใบหน้าของกงซุนแดงระเรื่อทันที ขณะที่คิดจะปล่อยมือ ไป๋จิ่นถังกลับโอบเอวเขาแน่นขึ้นไปอีกพลางถามว่า "มีปืนไหม"

กงซุนตามวงจรความคิดของเขาไม่ค่อยทันจึงส่ายหน้า ไป๋จิ่นถังขมวดคิ้ว "ทำไมอวี้ถังถึงไม่ให้คุณพกปืน?!"

"ผมอยู่ในส่วนสำนักงาน!" กงซุนกัดฟันจ้องเขาเขม็ง "ถ้าผมมีปืนผมจะจัดการคุณคนแรกเลย!!"

ไป๋จิ่นถังมองมีดผ่าตัดแหลมคมขนาดเล็กที่อยู่บนคีมคีบอุปกรณ์แล้วยิ้มออกมา "คุณทำได้ลงคอเหรอ?!"

ถ้าไม่ใช่เพราะเสียงด้านนอกใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ กงซุนก็อยากจะเอามีดแทงเจ้าบ้านี่ที่หัวเราะอย่างไร้สติเสียก่อนจริง ๆ

ไป๋จิ่นถังให้กงซุนไปหลบที่มุมห้อง ส่วนตนเองถือมีดเดินไปที่ประตู กงซุนพูดขึ้นมาเบา ๆ ทันที "ระวังตัวด้วยนะ..."

ไป๋จิ่นถังชะงัก พอได้สติกลับมาก็ยิ้มด้วยความเสียดาย "เจ้าพวกไม่มีตา มาไม่รู้จักเวล่ำเวลาจริง ๆ...ไม่งั้นได้มีอะไรกันในห้องผ่าศพจะต้องรู้สึกตื่นเต้นมากแน่ ๆ..."

กงซุนโมโห ในใจคิดว่าให้ตายเถอะ ไป๋จิ่นถัง! เวลาแบบนี้ยังจะมาคิดถึงเรื่องนั้น!

ไป๋จิ่นถังยกมือขึ้นมาปลดกระดุมเสื้อกันลมออก มือขวาถือมีดเดินมาถึงประตูอย่างสุขุมเยือกเย็น หันข้างให้...

กงซุนมองไป๋จิ่นถัง แปลกใจที่เขาถือมีดได้อย่างคล่องแคล่วเช่นนี้ มุมปากมีรอยยิ้มจาง ๆ สายตา...จะบรรยายอย่างไรดี ตื่นเต้น...หรือจะพูดให้ตรงกว่านั้นก็คือ เป็นความกระหายเลือดที่ไม่สนใครหน้าไหน...

ลูกบิดประตูหมุนเล็กน้อย ไป๋จิ่นถังยกมือขวาขึ้นช้า ๆ นิ้วมือทั้งห้าหมุนเปลี่ยนทิศทางมีดอย่างคล่องแคล่ว ในขณะนั้นเองประตูก็ถูกผลักออกอย่างช้า ๆ คนคนหนึ่งถือปืนโผล่เข้ามาครึ่งตัว ไป๋จิ่นถังยกขาขึ้นถีบประตูเหล็กของห้องผ่าศพอย่างแรง ผู้มาเยือนคนนั้นส่งเสียงฮึดฮัด ถูกประตูหนีบตัวตรงแด่ว

กงซุนขมวดคิ้ว ความเป็นมืออาชีพบอกเขาว่าคนคนนั้นกระดูกหักอย่างน้อยสามท่อน...

ไป๋จิ่นถังแสยะยิ้มมุมปาก ยกมีดขึ้นแล้วฟันลงมา มีดผ่าตัดปักลงไปที่ส่วนเว้าลึกซึ่งอยู่ใต้กระดูกไหปลาร้า

"ฮึก..." คนคนนั้นเบิกตากว้าง ความเจ็บปวดที่รุนแรงทำให้เขานั้นแม้แต่เสียงยังไม่มี

ไป๋จิ่นถังแย่งปืนออกมาจากมือที่คลายออกแล้วพูดกับกงซุน "อย่าออกมา" จากนั้นก็ถีบคนคนนั้นออกไป แล้วพลิกมือปิดประตูห้องผ่าศพ...

กงซุนได้ยินเสียงปืนดังเป็นชุดจากนอกห้อง...แต่เมื่อได้ฟังเสียงปืนที่ปลุกเร้าวิญญาณเช่นนี้ ในใจเขากลับนิ่งสงบอย่างบอกไม่ถูก...มหัศจรรย์จริง ๆ เขาไม่รู้สึกกังวลว่าไป๋จิ่นถังจะได้รับบาดเจ็บเลยแม้แต่น้อย ตรง

กันข้าม กลับพบว่าตนเองรู้สึกสนใจในท่าทางเหี้ยมโหดจนเกือบจะป่าเถื่อน เมื่อครู่นี้ของไป๋จิ่นถังอย่างลึกซึ้ง...เขาเดินออกไปอย่างแทบจะไม่รู้ตัว ก่อนจะเปิดประตูออกดู!

เมื่อเปิดประตูออกก็เห็นคนหลายคนนอนระเกะระกะอยู่บนพื้น ล้วนได้รับบาดเจ็บที่ใต้กระดูกไหปลาร้า พลาดจากตำแหน่งหัวใจ ยังรู้สึกตัวดี แต่เจ็บปวดอย่างรุนแรงและสูญเสียความสามารถในการต่อต้านขัดขืน

ไป๋จิ่นถังเดินมาถึงประตูของสำนักงานหน่วย S.C.I. เหลือเพียงชายคนสุดท้ายที่กำลังถือปืนอยู่อย่างตื่นเต้น เขาถอยไปจนถึงประตูลิฟต์ สายตาที่มองไป๋จิ่นถังเหมือนกับกำลังเห็นผี

ขณะนั้นเองลิฟต์ก็ส่งเสียง 'ติ๊ง' ประตูค่อย ๆ เปิดออก

กงซุนสะดุ้งตกใจ เวลาแบบนี้จะมีใครมา?!

ชายที่ถือปืนในมือมีการตอบสนองอย่างรวดเร็ว เขายกปืนขึ้น เล็งไปยังประตูลิฟต์ซึ่งเปิดออก แต่หลังจากที่เห็นสภาพภายในลิฟต์อย่างชัดเจนก็ตกใจจนหน้าซีดเผือด

ได้ยินเสียงคำรามของสัตว์ป่าดังออกมา เงาสีขาวขนาดใหญ่พุ่งออกมาจากลิฟต์ ตะครุบส่วนล่างของร่างกายชายคนที่ถือปืน แล้วคำรามใส่หน้าเขาอีกครั้ง...

เขาเบิกตากว้าง ยังคงมีสีหน้าหวาดผวา สติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ปืนในมือตกลงกับพื้น

ไป๋จิ่นถังเงยหน้าสบตากับสิงโตขาวที่พุ่งออกมาอย่างกะทันหันเมื่อครู่ ยักคิ้วแล้วผิวปากเรียก

ที่พุ่งออกมาจากลิฟต์ก็คือหลี่ซือเปิ่น มันสังเกตเห็นมนุษย์ที่อยู่ข้างกาย เมื่อหันไปมองก็พบว่าเป็นไป๋จิ่นถัง

ไป๋จิ่นถังยิ้มเล็กน้อย และยกปืนขึ้นเล็งไปที่เจ้าสิงโต...

หลี่ซือเปิ่นจ้องมองไป๋จิ่นถังอย่างระวังตัว ถอยหลังหนึ่งก้าวคล้ายกับกำลังลังเลอะไรบางอย่าง

ได้ยินเสียงหัวเราะจากคนในลิฟต์ "หลี่ซือเปิ่น เห็นผีหรือยังไง ถึงตกใจขนาดนี้?!"

กงซุนรีบวิ่งเข้ามาดึงไป๋จิ่นถังไว้แล้วพูดว่า "อย่ายิงมัน คนกันเอง"

หลี่ซือเป่นมักจะถูกเจ้าเจินพามาที่หน่วย S.C.I. อยู่เสมอ มันจึงคุ้นเคยกับที่นี่ดี แต่มันไม่เคยเห็นไป๋จิ่นถัง เมื่อเห็นกงซุนมีท่าทีเป็นกันเองกับเขา มันจึงคลายความระมัดระวังตัวลง แล้วนั่งเลียขนอยู่อีกด้านหนึ่งอย่างว่าง่าย

เจ้าเจินเดินเอาสองมือล้วงกระเป๋าออกมาจากลิฟต์อย่างสบายใจ "เกิดอะไรขึ้นหรือ" เขาพูดพลางมองพิจารณาไป๋จิ่นถังจากหัวจรดเท้า

"คุณมาได้ยังไง" กงซุนถามเจ้าเจินด้วยความงุนงง

"ผมจะมารับไป๋ฉือ" เจ้าเจินยักไหล่ "ต่อมาก็ได้ยินเสียงปืนตอนอยู่ในลิฟต์"

ขณะนั้นเองก็มีเสียงฝีเท้าวุ่นวายดังมาจากชั้นบน ประตูลิฟต์อีกตัวหนึ่งเปิดออก เปาเจิ่งก้าวออกมาด้วยสีหน้าห่อเหี่ยว ชำเลืองมองทุกคนแวบหนึ่งแล้วมองคนที่นอนอยู่บนพื้น...มันคือสงครามสาดกระสุนครั้งที่สองของสำนักงานตำรวจ

มือถือของไป๋อวี้ถังที่เฝ้าสังเกตการณ์อยู่ในรถดังขึ้นอย่างกะทันหัน เมื่อรับสายก็ตกตะลึงพูดไม่ออกอยู่นาน...

ไป๋ฉือเห็นไป๋อวี้ถังขมวดคิ้ววางสายโทรศัพท์ก็เคาะที่ใต้คางของตนเองเบา ๆ จะขำก็ไม่ได้ จะร้องไห้ก็ไม่เชิง

"เกิดอะไรขึ้น"

ไป๋อวี้ถังไม่ตอบ แต่รีบโทร.หาจั่นเจาอย่างรวดเร็ว

...

หลังจากที่จั่นเจารับโทรศัพท์แล้วก็เด้งตัวขึ้นมาจากโซฟาทันที ก่อนจะพูดกับซังลั่วว่า "เกิดเรื่องที่สำนักงานตำรวจ ผมต้องกลับก่อน วันนี้ต้องขอบคุณคุณมาก"

ซังลั่วรีบลุกขึ้นยืน "รีบร้อนขนาดนั้นเชียวหรือครับ เกิดอะไรขึ้นที่สำนักงานตำรวจงั้นหรือ"

จั่นเจายิ้มเจื่อน ๆ บอกกับซังลั่วว่า "คุณซังเตรียมจัดหาเจ้าหน้าที่

รักษาความปลอดภัยเอาไว้สักหน่อยก็ดีนะครับ”

“เอ่อ...ผมไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร” ซังลั่วมีสีหน้างุนงง

“ช่วงนี้มีผู้คนมากมายต้องการขโมยศพในหีบ ตอนนี้เข้าไปถึงสำนักงานตำรวจแล้ว” จั่นเจายิ้มเล็กน้อย “โชคดีที่ถูกจับได้ทั้งหมด”

จั่นเจาพูดพลางสังเกตสีหน้าของซังลั่ว

แล้วก็เห็นสีหน้าของซังลั่วแข็งค้างอย่างควบคุมไม่ได้ไปชั่วขณะหนึ่ง แต่แล้วก็เปลี่ยนสีหน้าอย่างรวดเร็ว ก่อนจะผายมือนำจั่นเจาออกไป

หลังจากที่ปฏิเสธข้อเสนอของซังลั่วที่จะพาเขากลับไปยังสำนักงานตำรวจแล้ว จั่นเจาก็กล่าวลาแล้วออกไปจากเขตที่พักอาศัยตามลำพัง

รถของไป๋อวี้ถังจอดอยู่ตรงทางเข้าเขตที่พักอาศัย ไป๋ฉือนั่งรถของหม่าฮั่นกลับไปยังสำนักงานตำรวจแล้ว

เมื่อจั่นเจานั่งลงตรงที่นั่งข้างคนขับแล้ว ไป๋อวี้ถังก็เล่าเหตุการณ์ที่เขาจับชิวอวี่เมื่อครู่นี้ให้เขาฟังคร่าว ๆ

“พวกที่ไปที่สำนักงานตำรวจน่าจะมีความเกี่ยวข้องกับซังลั่ว” จั่นเจาแกะกล้องแอบถ่ายออกจากเน็คไท

“เออใช่” ไป๋อวี้ถังถามจั่นเจาด้วยความสงสัย “เมื่อกี้ฉันบอกนายแค่ว่ามีคนพกปืนบุกเข้าไปในหน่วย S.C.I. แต่ทำไมนายถึงรู้ว่าไปขโมยศพในหีบ”

จั่นเจายิ้มเล็กน้อย “วันนี้ได้กำไรจริง ๆ ไม่ใช่แค่จับชิวอวี่ได้ แต่ยังทำให้ฉันได้ค้นพบความลับอีกอย่างหนึ่งด้วย”

ไป๋อวี้ถังยักคิ้ว “เจ้าแมวขโมยอย่างนายพบอะไรเข้าอีกล่ะ?!”

จั่นเจาหยิบวัตถุสีม่วงแก่ออกมาจากกระเป๋าเสื้อแล้วใช้กระดาษเช็ดปากห่อไว้ “เอาวัตถุชิ้นนี้กลับไปให้กงซุน เขาต้องให้คำตอบพวกเราได้แน่ ๆ”

ไป๋อวี้ถังจ้องมองวัตถุชิ้นนั้นอยู่เป็นนาน สุดท้ายจึงถามอย่างระมัดระวังว่า “วัตถุชิ้นนี้ทำไมดูคุ้นตาจัง”

“นี่คือสิ่งที่อยู่บนร่างกายของมัมมี่” จั่นเจาพูดเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา “เนื้อเยื่อใต้ผิวหนัง...”

กลอง อ่าน

"เจ้าแมวบ้า!" ไป๋อวี้ถังตะโกนด้วยสีหน้ารังเกียจ "นายกลับไปฆ่าเชื้อให้ทั่วทั้งตัวเลยนะ ของแบบนี้ยังกล้าเอาใส่กระเป๋าเสื้อไว้อีก เสื้อตัวนี้เอาทิ้งไปได้เลย! ไม่สิ เอาไปเผาเลย!"

จั่นเจาถลึงตาใส่เขา หัวเราะหึ ๆ แล้วยื่นมือออกมาจับแขนเสื้อกันลมสีขาวของไป๋อวี้ถังเอาไว้ทันที...

"เจ้าแมวบ้า นายมันน่าขยะแขยง!" ไป๋อวี้ถังมองแขนเสื้อตัวเองอย่างหวาดผวา

"ฮึ มีสุขร่วมเสพไง!" จั่นเจาขยี้แขนเสื้อของเขาไปมา ต้องการทิ้งรอยประทับของอุ้งมืออันดำปี๋เอาไว้

"เจ้าแมวโสโครก!"

"เจ้าหนูกลัวเชื้อโรค!"

...

เมื่อกลับมาถึงหน่วย S.C.I. ไป๋อวี้ถังผ่านเข้าประตูมาก็เห็นใบหน้าที่หงิกงอของเปาเจิ่ง...

"พวกคุณสองคนควรจะบอกข่าวดีกับผม..." เปาเจิ่งจ้องมองทั้งสองด้วยรอยยิ้มที่เสแสร้ง "ไม่งั้นผมจะให้พวกคุณไปล้างห้องน้ำด้วยกัน"

ไป๋อวี้ถังตัวสั่นขึ้นมาอย่างไม่รู้ตัว รีบชำเลืองตามองจั่นเจา "เจ้าแมวขึ้นอยู่กับนายแล้ว"

จั่นเจายิ้มเล็กน้อย "ท่านเปา ครั้งนี้พวกผมไม่ได้ไขคดีเล็ก ๆ นะ คุณไปเตรียมตัวรับรางวัลเถอะ"

ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างพากันตกตะลึง มองจั่นเจาตาโต

จั่นเจาหยิบเนื้อเยื่อใต้ผิวหนังที่ถูกห่ออยู่ในกระดาษเช็ดปากยื่นให้กงซุนพลางกล่าวว่า "นี่คือสิ่งที่ได้มาจากมัมมี่ที่ซังลั่วเก็บสะสมเอาไว้ในบ้าน"

กงซุนรับวัตถุชิ้นนั้นมาดูแล้วรีบนำรายงานสองฉบับออกมา "เหมือนกับที่ผมค้นพบเลย! ครั้งนี้มันสั่นสะเทือนวงการจริง ๆ"

"พวกคุณสองคนกำลังเล่นบอกใบ้อะไรกัน?!" เปาเจิ่งขมวดคิ้วมองทั้งสอง

กดติดอ่าน

กงซุนเปิดรายงานแล้วกล่าวว่า “ศพในหีบอายุหลายร้อยปี มัมมี่อายุนับพันปี แต่ส่วนประกอบและเทคนิคป้องกันการเน่าสลายของผิวหนังภายนอกเหมือนกับศพในหีบสดใหม่ที่พบในบ้านของเถียนจง เป็นเทคนิคสมัยใหม่ชนิดเดียวกัน”

ทุกคนได้ยินดังนั้นก็มองหน้ากันเลิ่กลั่ก

“นั่นก็หมายความว่า วัตถุเหล่านี้คือสิ่งที่มนุษย์ในยุคปัจจุบันทำขึ้นมาหรอกหรือ” ไป๋ฉือถามด้วยความประหลาดใจ “งั้นถูซีก็...”

จั่นเจายิ้มจาง ๆ “ตั้งแต่ตำนานของถูซี ต้นกำเนิดอารยธรรมถูซี หนังสือที่เกี่ยวกับถูซี โทเทม...ทุกอย่างล้วนเป็นการแหกตา”

ไป๋อวี้ถังส่ายหน้าอย่างนึกไม่ถึง “นักเขียน ช่างภาพ จิตรกร นักสะสมที่มีชื่อเสียงระดับโลก...ได้ร่วมกันสร้างสรรค์อารยธรรมถูซีขึ้นมา ทำให้ท่อนไม้ผุพังและศพที่ระบุตัวตนไม่ได้กลายเป็นของโบราณล้ำค่าขึ้นมา”

“แต่ทันทีที่ผู้สร้างสรรค์นั้นได้ตายไป...อารยธรรมที่ประดิษฐ์ขึ้นมานั้นก็กลายเป็นจริง” จั่นเจากล่าวสรุป “โดยการใช้เทคนิคที่ศึกษาค้นคว้ามาแล้วผลิตวัตถุโบราณในยุคอารยธรรมถูซีออกมาอย่างต่อเนื่อง มันคือการแหกตาที่สั่นสะเทือนประวัติศาสตร์ นำมาซึ่งความมั่งคั่งอย่างไม่มีที่สิ้นสุด!”